

DOJRZAŁA WSPÓLNOTA ZAKORZENIONA W JEZUSIE Wspólnota gromadzi się na Eucharystii

„Kto spożywa Moje Ciało i Krew Moją pije, trwa we Mnie, a Ja w nim. Jak Mnie posłał żyjący Ojciec, a Ja żyję przez Ojca, tak i ten, kto Mnie spożywa, będzie żył przeze Mnie.” (J 6,56-57)

„Kościół żyje dzięki Eucharystii. Ta prawda wyraża nie tylko codzienne doświadczenie wiary, ale zawiera w sobie istotę tajemnicy Kościoła. Na różne sposoby Kościół doświadcza z radością, że nieustannie urzeczywistnia się obietnica: «A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata» Mt 28, 20.” (Ecclesia de Eucharistia, Jan Paweł II) . Cóż większego Jezus mógł uczynić dla nas? Prawdziwie, w Eucharystii objawia nam miłość, która posuwa się «aż do końca» (por. J 13,1) - miłość, która nie zna miary. Ofiara eucharystyczna sama z siebie jest skierowana ku wewnętrznemu zjednoczeniu nas, wierzących, z Chrystusem. Poprzez Komunię otrzymujemy Tego, który ofiarował się za nas, otrzymujemy Jego Ciało, które złożył za nas na krzyżu, oraz Jego Krew, którą przelał «za wielu (...) na odpuszczenie grzechów» (Mt 26, 28). Pamiętamy Jego słowa: «Jak Mnie posłał żyjący Ojciec, a Ja żyję przez Ojca, tak i ten, kto Mnie spożywa, będzie żył przeze Mnie» (J 6, 57). Faktycznie, jak chleb jest jednością, choć składa się z wielu ziaren, które choć się nie znają, w nim się znajdują, tak że ich różnorodność zanika w ich doskonałym zjednoczeniu - w ten sam sposób również my jesteśmy wzajemnie ze sobą zjednoczeni, a wszyscy razem z Chrystusem. Nasza jedność z Chrystusem, która jest darem i łaską dla każdego, sprawia, że jesteśmy włączeni w jedność Jego Ciała, którym jest Kościół. Eucharystia wzmacnia nasze wcielenie w Chrystusa, ustanowione w Chrzcie św. przez dar Ducha Świętego.

Jak żyć tym Słowem Pana?

Św. Jan Paweł II w encyklice „Ecclesia de Eucharistia” przypomniał, że to Eucharystia buduje Kościół. Ewangelia mówi, że jeśli idziesz na Eucharystię, a przypomnisz sobie, że brat twój ma coś przeciwko tobie, zostaw swój dar i idź najpierw pojednać się (por. Mt 5,23-24). Nie ma Eucharystii - dziękczynienia bez pojednania. Trzeba przeprosić jeśli się kogoś zawiodło, opuściło, zostawiło czy też zraniło. Trzeba zawrócić i się pojednać... odnosi się to zarówno do tych, którzy odeszli lub chcą odejść bez pożegnania, a nadal chcą budować jedność Kościoła w innych miejscach, jak i do tych co pozostają. «A zatem proszę Was bracia przez miłosierdzie Boże, abyście dali ciała swoje na ofiarę żywą, świętą, Bogu przyjemną, jako wyraz Waszej rozumnej służby Bogu» (Rz 12,11). Uczestniczysz w życiu części Kościoła Powszechnego. Nazywasz ją małą grupą, a może i duszpasterstwem. Tak jak w całym Kościele, tak i w małej grupie, obowiązują te same zasady, a mianowicie stawać się człowiekiem odpowiedzialnym i zaangażowanym czyli obecnym, pracowitym, życzliwym i miłosiernym.

SŁOWO PANA

„Kto spożywa Moje Ciało i Krew Moją pije, trwa we Mnie, a Ja w nim. Jak Mnie posłał żyjący Ojciec, a Ja żyję przez Ojca, tak i ten, kto Mnie spożywa, będzie żył przeze Mnie.” (J 6,56-57)

Nieobecny nie kocha, podobnie i ten, który nie podejmuje odpowiedzialności za wyznaczone zadania, kto nie buduje więzi przyjaźni, kto zamyka się i jest nieczuły na prośby odpowiedzialnych. Są tacy, którzy skarżą się, na dużą anonimowość w Kościele, ale czy Ty na każdym spotkaniu wspólnoty masz odwagę podejść choć do jednej osoby, której nie znasz? To co charakteryzuje prawdziwą wspólnotę to fakt, że jej członkowie nie tylko się wzajemnie wspomagają, ale podejmują razem czyny miłosierdzia, trwają razem na wspólnej modlitwie, żyją Słowem Pana i nie opuszczają wspólnych spotkań eucharystycznych. Przenika ich ten sam duch, duch jedności. Dzięki temu tworzą jedno ciało - Kościół. Staje się on znakiem i narzędziem jedności całego rodzaju ludzkiego. Tak budujesz zatem jedność i pokój w świecie, jak uczestniczysz w życiu swojej małej wspólnoty.

«Komunia święta - to najkrótszy sposób do świętości» (bł. Honorat Koźmiński). Codzienna Eucharystia może stać się stylem życia. A adoracja, zatrzymanie się przed Chrystusem obecnym w Najświętszym Sakramencie stwarza przestrzeń do prawdziwego spotkania, do żywej relacji z Bogiem i drugim człowiekiem.

Świadectwo

Przed wstąpieniem do Grupy 33 okazjonalnie uczestniczyłam w spotkaniach grupy studenckiej FODA. Był dzień, kiedy w ramach spotkania sprawowana Eucharystia. Uczestniczyło w niej razem ze mną kilka osób. Byłam jedyną, która nie przyjęła Komunii św. Nie mogłam i jednocześnie zazdrościłam tym, którzy przyjęli Pana Jezusa do serca. Odczułam wówczas ogromne pragnienie Boga. Był to jeden z pierwszych momentów, kiedy uświadomiłam sobie jak ważne jest pełne uczestnictwo we Mszy św. W Grupie 33 jestem już od dawna. Początkowo jednak moje uczestnictwo w strukturach wspólnoty nie było pełne, również uczestnictwo we Mszy św pozostawało wiele do życzenia. Bywało, że unikałam spotkań. Zauważyłam, że od czasu gdy zostałam łącznikiem moje zaangażowanie, zarówno w życie grupy, jak i w Eucharystię, stało się bardziej pełne, świadome. Zostało również uporządkowane moje przystępowanie do sakramentu pokuty i pojednania, stało się bardziej regularne, co sprawia, że podczas większości Mszy św. sprawowanych w ramach wspólnoty, przystępuję do Komunii, buduje to moją relację z Panem Jezusem i zacieśnia więź z Nim.

Ania, Grupa IX

„Wprowadzajcie słowo w czyn” (Jk 1,22)